

Filmen met een spiegelreflex camera

In september 2011 maakte Corné Bolders een trip naar het Zuid-Franse Lavandou. Hij zou er gaan duiken op wrakken tussen de 30 en 60 meter diep en deze filmen met zijn spiegelreflexcamera; zijn eerste ervaring met deze vorm van filmen.

Boven water heb ik al vaker gefilmd met een spiegelreflexcamera, maar onder water is het nieuw voor me. Wat mij bij veel onderwaterfilmpjes opvalt, is dat je niet echt naar een verhaal kijkt en dat het onderwatergedeelte zich altijd zeer langzaam afspeelt. *Eigenlijk erger ik me daar aan.*

Mijn doel is dan ook niet in die valkuil te stappen. Een van de antwoorden daarop vind ik in de zogenoemde 'timelapse'. Hierbij zet je foto's achter elkaar en speelt ze versneld af om zo veel gebeurtenissen heel snel in een korte tijdsperiode te laten passeren. Ik maak daarom een timelapse van onze heenreis.

Mijn idee was de film snelheid te geven door te werken met korte shots. Opnames van 2 tot 5 seconden zijn voldoende om een goede impressie te geven van een situatie. De maximale shotlengte stel ik op 20 seconden, maar dat moeten uitzonderingen zijn.

Een nadeel van filmen in een onderwaterhuis is het beroerde geluid, het huis is enerzijds een klankkast en isoleert anderzijds. Geluid van het bedienen van de camera hoor je goed, maar geluid van de omgeving niet. Dat los ik op met een losse microfoon. Groot nadeel is dan wel dat je pas net voor vertrek het onderwaterhuis kunt afsluiten.

Dan de praktijk... Helemaal klaar springen mijn buddy Paul en ik over boord. Zodra we het water raken kijken we gelijk even of het onderwaterhuis lekdicht is. Met eenmaal een slechte ervaring vergeet je dat nooit meer.

Tijdens de afdaling film ik de duikers tussen hun witte wolken met luchtbelletjes in het azuurblauwe water. *Omdat ik in de video-mode-live-view film, zie ik op mijn scherm wat ik echt film; de spiegel is immers opgeklapt.* Licht varieert met de diepte. Aangekomen op het wrak zijn de lichtomstandigheden daarom heel anders dan in de eerste meters van de duik. *Ik gebruik mijn camera dan ook in manueel stand.* Op deze manier kan ik alles bedienen, maar het betekent ook dat ik de instellingen bij veranderende omstandigheden moet aanpassen.

Ik pas dus bij elk shot de diafragma waarde aan en indien nodig de ISO waarde, de sluitertijd zet ik op een 1/50 en daar blijf ik verder van af. Ik begin

met een overzicht shot van het wrak, voor zover dit kan met de (groot)

hoek van de lens en vervolg dan mijn weg omhoog achter mijn buddy.

Ik film niet de hele tijd, maar maak elke keer

korte shots van minimaal 10 seconden tot maximaal

2 minuten. *Na elk shot*

kijk ik eerst of het beeld

scherp is, scherpstellen

doet de camera zelf

namelijk niet snel

genoeg. Daar zit trouwens

het grootste verschil

met videocamera's. Scherpstellen wordt daarom op twee manieren gedaan. De eerste methode is door het indrukken van de ontspanknop, waardoor de camera zich scherpstelt op het gebied dat je hebt ingesteld. De tweede methode wordt vaak gebruikt bij een grote groothoeklens. De scherptediepte van deze lenzen is vaak in de laagste diafragma stand al zeer groot waardoor alles scherp is van bijvoorbeeld 60 cm tot oneindig. *Als je dus de lens op de oneindige stand voor scherpstellen laat staan en je houdt je onderwerp op minimaal 60 cm afstand, is het altijd scherp.* Dit is wel afhankelijk van het gebruikte objectief. Na terugkomst in de haven begint het dagelijks uitladen van de boot en het vullen van de flessen voor de volgende dag. Ook dat film ik en het levert mooie close up's op van een rekenende blender, een oplopende drukmeter en rijen flessen. Zoals bij elke duiktrip is ook deze weer veel te snel afgelopen.

Thuis wacht mij een forse klus, het editen van de film. Het doel is een logische aaneenschakeling van leuke losse shots te krijgen. De filmduur van 20-30 minuten is het maximum om de aandacht van de kijker vast te houden en hem te blijven boeien. *Kijk op www.duiken.nl onder Foto en Film voor het resultaat.*

Het fenomeen

Sinds de introductie in 2008 is het hard gegaan met filmen met een spiegelreflexcamera, nu is het fenomeen niet meer weg te denken bij filmmakers zowel professionele als bij amateurs. Door de compactheid, de hoge kwaliteit en de relatief lage kosten zie je dit soort camera's ook steeds vaker onder water terug en is het kwalitatief hoogwaardige filmen bereikbaar geworden voor een groter publiek. Voorheen kosten camera's met dergelijk eigenschappen 50.000 euro en meer; nu betaal je rond de 1500 euro voor een spiegelreflex camera. Corné Bolders gebruikte een Canon 7D met Ikelite behuizing, 17-40mm lens (onder water) en 50mm lens en twee Light & Motion Sola 1200 video lights. Ge-edit met Imovie 11. Hij dook o.a. op Le Grec (43m), le Donateur (48m), le Rubis (35m) en de Wildcat (53m).

Meer info: www.cornebolders.com

